

REBELUL NISIPURILOR

ALWYN HAMILTON

Traducere din limba engleză
FLORINA PÎRJOL

NEMIRA

Coperta: Cristi Florescu, Ana Nicolau
Ilustrația copertei: Tudor Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAMILTON, ALWYN

Rebelul nisipurilor / Alwyn Hamilton; trad.: Florina Pîrjol. -
București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0167-3

I. Pîrjol, Florina (trad.)

821.111

Alwyn Hamilton
REBEL OF THE SANDS

First published in the United States of America by Viking,
an imprint of Penguin Random House, LLC, 2016

Copyright © 2016 by Blue-Eyed Books

Redactor: Janina RĂDUCANU
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ART PRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: offi ce@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0167-3

1

Se spune că după lăsarea întunericului în Deadshot rămâneau numai cei fără gânduri curate. Nici eu nu prea aveam gânduri curate. Dar nici gânduri tocmai murdare.

M-am dat jos de pe Blue și am priponit-o de un stâlp, în spatele unui bar numit „Gura prăfuită“. Puștiul de lângă gard mă măsura din ochi bănuitor. Sau poate că așa erau ochii lui negri. Mi-am tras mai jos pălăria cu boruri largi când am ieșit din curte. O furasem de la unchiu-meu, împreună cu calul. Mă rog, mai degrabă o împrumutasem. Oricum, absolut tot ce aveam, până și hainele de pe mine, îi aparțineau, potrivit legii, unchiului meu.

Ușile de la bar s-au deschis zgomotos, dând la iveală lumină, zarvă și un gras beat, ținând de mijloc o fată drăguță. M-am repezit cu mâna la sheema mea înainte să mă gândesc mai bine și am verificat dacă e strâns legată, ca să am fața cât mai acoperită. Mi-am înfășurat-o până la ochi și chiar la ore bune după apusul soarelui încă asudam sub pânza groasă ca un păcătos la rugăciune. Cred că arătam mai degrabă ca un nomad rătăcit decât ca un adevărat trăgător de elită, dar, câtă vreme nu arătam ca o fată, nu conta prea mult. În seara asta aveam de

gând să mă car de aici și măcar să scap cu viață. Dacă plecăm și cu câteva monede în buzunar, cu atât mai bine.

N-a fost prea greu să deslușesc Groapa Pistoalelor de cealaltă parte a barului Deadshot. Era cea mai zgomotoasă clădire din oraș, dar asta nu prea însemna nimic în acest oraș. Un hambar uriaș, dărăpănat, la capătul străzii prăfuite, era plin de cadavre și de lumină, proptit de o casă de rugăciune pe jumătate dărâmată, cu ușa bătută în cuie. Hambarul se poate să fi folosit la negoțul cinstit cu cai odinioară, dar, la cum arătau lucrurile, asta va fi fost acum amar de ani.

Mulțimea se îngroșa pe măsură ce mă apropiam. Ca vulturii ce roiau spre un hoit proaspăt.

Un bărbat cu nasul plin de sânge era pus la zid de alții doi, iar un altul îl izbea întruna cu pumnul în față. O fată striga de la o fereastră niște vorbe care l-ar fi făcut și pe un fierar să roșească. Un grup de muncitori încă în uniformă se îngheșuiau în jurul unui nomad într-o rulotă distrusă, care striga că vinde sânge de djinn, care le-ar îndeplini tipilor de treabă toate dorințele inimii. Rânjetul lui larg părea disperat în lumina unsuroasă a lămpii și pe bună dreptate.

De ani întregi nimeni de prin părțile astea nu mai văzuse o ființă primordială în carne și oase, să nu mai vorbim de djinni. În plus, el ar fi trebuit să-și dea seama că locuitorii deșertului n-ar fi crezut că unui djinn nu-i curge sânge, ci foc pur sau că toată lumea din Deadshot se crede de treabă. Toată lumea din Ultimul Ținut era dusă la biserică atât cât să știe mai bine și de una, și de alta.

Am încercat să privesc înainte, ca și cum aș mai fi văzut toate astea.

Dacă mă cățaram pe clădiri, puteam să mă uit dincolo de nisip și să curăț tot drumul până acasă, la Dustwalk, deși nu

mai erau decât case întunecate. Dustwalk se trezea și se culca odată cu soarele. Cinstea și purtarea aleasă nu se potriveau cu orele întunecate ale nopții. Dacă s-ar putea muri de plic-tiseală, toți cei din Dustwalk ar fi niște cadavre în nisip.

Dar Deadshot era plin de viață.

Nimeni nu m-a băgat în seamă când m-am strecurat în hambar. O mulțime mare se strânsese deja la Groapa Pistoalelor. Șiruri de lămpi uriașe de petrol atârnavă de cornișele din tavan, aruncând o strălucire unsuroasă pe fețele nătăfletilor. Niște copii sfrijiți stabileau țintele și evitau loviturile unui zdrahon de bărbat care le striga să se miște mai repede. Orfani, la cum arătau. Cel mai probabil, copiii ai căror tați lucraseră în uriașa fabrică de arme de la margine de Dustwalk până când mașinariile stricate îi făcuseră bucăți. Ori până în ziua în care se duseseră la muncă beți și se arseseră atât de rău, încât nu mai supraviețuiseră. Praful de pușcă nu era deloc o treabă pe care s-o faci în deplină siguranță.

Mă holbam atât de preocupată, că aproape m-am izbit de uriașul de la ușă.

– În față sau în spate? m-a întrebat el, proptindu-și mâinile fără să vrea pe un iatagan de pe șoldul stâng și pe un pistol de pe șoldul drept.

– Poftim? am spus, amintindu-mi la timp să cobor tonul.

Făcusem exerciții toată săptămâna imitându-l pe prietenul meu Tamid, dar vocea tot îmi suna a voce de băiat, nu de bărbat. Însă musculosului tocmit să păzească ușa nu prea i-a păsat.

– Costă trei fouza să stai în spate și cinci să stai în față. Pariurile încep la zece.

– Și cât costă să stai la mijloc?

Fir-ar al naibii! Mi-a scăpat. Mătușa Farra încercase vreun an să-mi închidă gura asta spurcată, dar degeaba. Am avut

impresia că m-ar fi durut mai tare dacă ar fi încercat și tipul ăsta același lucru.

Însă doar s-a încruntat de parcă m-ar fi crezut încet la minte.

– În față sau în spate. Nu există la mijloc, băiete.

– Dar eu n-am venit să mă uit, am zis înainte să-mi pierd și ultimul dram de tupeu. Am venit să trag.

– Și-atunci, de ce mă faci să-mi irosesc timpul cu tine? Ai nevoie de Hasan.

M-a împins spre un bărbat masiv, în pantaloni bufanți, de un roșu-aprins și cu o barbă închisă la culoare, perfect aranjată, care stătea la o masă joasă, plină de monede ce săreau în timp ce bătea darabana cu degetele.

Am tras o gură zdravănă de aer prin sheema și am încercat să nu pară că sunt cât pe ce să vărs.

– Cât costă să intru?

Din pricina cicatricei, buza lui Hasan arăta ca încrețită într-un rânjet.

– Cincizeci de fouza.

Cincizeci? Era aproape tot ce aveam. Tot ce pusesem deoparte în ultimul an ca să fug la Izman, capitala statului Miraji. Să plec departe de aici.

Deși avea fața acoperită de la nas în jos, Hasan probabil că mi-a observat ezitarea. Atenția lui era deja îndreptată în altă parte, ca și cum s-ar fi prins că sunt pe punctul să plec.

Și de la asta mi s-a tras tot. Am aruncat banii pe masă, un pumn de louzi și jumătăți de louzi care au zdrăngănit, bani pe care-i strânsesem unul câte unul în ultimii trei ani. Mătușa Farra spunea mereu că pe mine nu mă deranjează să pic de prost, dacă așa reușesc să demonstrez că altcineva a greșit. Deci se poate să fi avut dreptate.

Hasan s-a uitat neîncrezător la monede, dar după ce le-a numărat cu viteza unui avar profesionist a văzut că sunt toți. Iar satisfacția asta mi-a potolit o clipă nervii.

A împins spre mine o bucată de lemn prins de sfoară ca un pandantiv. Pe ea scria cu negru 27.

– Ai experiență mare în mânăitul pistolului, 27? a întrebat în timp ce eu îmi trăgeam șirul de deasupra capului.

Eticheta sălta peste bandajele cu care-mi strânsesem sânii ca să nu se vadă.

– Destulă, m-am eschivat eu.

Tânjeam cam după aproape orice în Dustwalk, de fapt, în Ultimul Ținut. Mâncare. Apă. Haine. Doar două lucruri aveam din belșug: nisip și arme.

– Atunci, pufni Hasan, ar trebui să fii în stare să nu-ți mai tremure mâinile.

Mi-am apăsât mâinile de corp ca să se oprească din tremurat când am intrat în groapă. Dacă nu puteam să țin drept un pistol, nu prea mai conta că am învățat să trag la țintă înainte să învăț să citesc. M-am așezat la rând în nisip, lângă un bărbat care, sub uniforma murdară de la fabrică, părea făcut din oase. Un altul a venit și s-a așezat lângă mine, pe partea cealaltă, cu un 28 în jurul gâtului gros.

De jur împrejurul nostru standurile erau pline. Participanții la întrecere strigau sorți și numere. Dacă aș paria, aș pune rămășag că n-ar paria nimeni pe mine. Nimeni întreg la minte n-ar risca bani pe un slăbănog care n-avea curaj nici să-și dea jos sheema și să-și arate fața. Poate aș câștiga ceva pentru vreun bețiv sărit de pe fix, dacă aș dovedi că cei întregi la minte se înșală.

– Bună seara, oameni buni! se întinse glasul lui Hasan peste mulțime, potolind-o.